

Πάσχα στον Αμερικανικό Κολωνό

22 Απριλίου 2014

Οι φίλοι μας μας είχαν πει ότι θα πηγαίναμε να ακούσουμε γκόσπελ. Όταν συμφωνήσαμε να τους συνοδεύσουμε, μια βδομάδα πριν, δεν είχαμε καν σκεφτεί ότι η παράσταση θα έπεφτε Μεγάλο Σάββατο, βράδυ. Αυτά παθαίνεις όταν ζεις σε μια πόλη, όπως το Ώστιν του Τέξας, που το Πάσχα απλά δεν υφίσταται. Τέλος πάντων, σκεφτήκαμε, είχαμε δεσμευθεί στους φίλους μας ότι θα πάμε, μας αρέσουν τα γκόσπελ, πήγαμε.

Μπαίνοντας στο θέατρο μας ξάφνιασε ο τίτλος της παράστασης: *Γκόσπελ στον Κολωνό* (Gospel at Colonus). Αρπάζω ένα πρόγραμμα και βλέπω ότι, πράγματι, η παράσταση ήταν θεατρική, μετά πολλών γκόσπελ βέβαια, βασισμένη στον *Οιδίποδα επί Κολωνώ*. Στο σκηνικό δέσποζε μεγάλη σκηνή, σαν στρογγυλή τέντα, που έπαιζε διττό ρόλο, από την μία αναφερόμενη στην σκηνή όπου κοιμόντουσαν ο Οιδίποδας και η Αντιγόνη κατά την περιπλάνησή τους και από την άλλη στις σκηνές των μαύρων ιεροκήρυκων που περιπλανιόντουσαν στον Αμερικανικό Νότο, και στις οποίες οι σκλάβοι μαζεύονταν για να τραγουδήσουν τα αφρικανικά τραγούδια τα οποία, σιγά-σιγά, εξελίχθηκαν στα γκόσπελ.

Ο χορός δεν ήταν βέβαια τίποτ' άλλο από χορωδία γκόσπελ, τα μέλη της οποίας κατέβηκαν στην αρχή της παράστασης από τα ορεινά, σφίγγοντας τα χέρια του κοινού και τραγουδώντας τα πάθη και τα παθήματα του Οιδίποδα – ένα δεκαπεντάλεπτο ποίησης που ακόμα κι ο Σοφοκλής θα ενέκρινε, επενδυμένη με πολυεπίπεδη μουσική μεταξύ μπλουζ και τζαζ. Όταν πλέον η χορωδία πήρε την θέση της επί σκηνής και εμφανίστηκε ο Οιδίπους, φορώντας βαθύ κόκκινο κουστούμι, υποβασταζόμενος από την Αντιγόνη, οι φωνές τους δημιούργησαν κατάνυξη που για εμάς, ίσως λόγω της νοσταλγίας που νιώθαμε, έμοιαζε σχεδόν Πασχαλινή.

Για δύο ώρες, το θέατρο δονείτο από τις πιο εξαίσιες φωνές που μπορεί να ακούσει ανθρώπινο αυτί, από την τιτάνια αντιπαράθεση του Οιδίποδα με τον Κρέοντα, αλλά και τους γιούς του, από την αλλαγή συναισθημάτων που ο σκηνοθέτης επέβαλε στο κοινό χρησιμοποιώντας με επιδεξιότητα χορευτές, χορωδούς, ηθοποιούς, και, βέβαια, το απaráμιλλο Hammond αρμόνιο που, μόνο του, έπλαθε την ατμόσφαιρα εντός της οποίας ο μαύρος Οιδίπους έρριχνε γέφυρες που έφταναν στα προάστια της Αθήνας, ενώνοντάς τα με τον Αμερικανικό Νότο.

Όταν πλέον ο Οιδίπους σκεπάστηκε με μωβ πέπλο από χορευτή-ξωτικό, και το κορμί του εξαφανίστηκε απότομα από την σκηνή, ο χορός ξέσπασε σε μοιρολόι το οποίο, κάποια στιγμή, ήρθε να διακόψει ο αφηγητής, που δεν ήταν άλλος από τον Morgan Freeman, ο οποίος έτυχε να εμφανιστεί μόνο για εκείνη την βραδυά. Στην παρέμβασή του «διέταξε» το κοινό να πάψει να θρηνεί γιατί ο θάνατος του βασανισμένου Οιδίποδα ήταν όμορφος, γαλήνιος, θείο δώρο. Καθώς η χορωδία

άλλαξε τέμπο, προς το πιο χαρούμενο, συνέβη κάτι που λες και ήταν σχεδιασμένο για εμάς που, στην αρχή, νιώθαμε ότι χάναμε την Ανάσταση για να δούμε παράσταση γκόσπελ: Από μια τρύπα στο πάτωμα της σκηνής, με εκστασιακή μουσική και τραγούδι, συνοδία λευκού καπνού, ανασταίνεται ο Οιδίπους, ανερχόμενος από τον Άδη φορώντας απαστράπτον λευκό (αυτή την φορά) κουστούμι. Για τα επόμενα είκοσι λεπτά, όλοι οι συντελεστές της παράστασης επιδίδονταν σε πάρτυ επί σκηνής, με τρόπο που μόνο αυτοί οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν.

Καθώς φεύγαμε από το θέατρο, έχοντας νιώσει ρίγος, έλεος, λύπη και ανάταση, κοιταχτήκαμε γνωρίζοντας ότι, τελικά, δεν είχαμε χάσει την Ανάσταση.